

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Ing. B. K.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem Kobližná 19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2015, č. j. 62 A 65/2013 – 37,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2015, č. j. 62 A 65/2013 – 37, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Dne 14. 6. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „magistrát“), o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žalobce nesouhlasil s provedenými záznamy bodů a podal proto námitky, v nichž zpochybňoval zejména záznam č. 5, dle něhož mu na základě pokutového bloku č. UM/2008 3236370 byly přičteny 3 body za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 200/2010 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Uvedeného přestupku, za který mu byla uložena pokuta v blokovém řízení, se žalobce dopustil dne 14. 2. 2011 a téhož dne rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce ve svých námitkách poukazoval na to, že s účinností od 1. 8. 2011 došlo ke změně bodového hodnocení předmětného skutku a dovolával se proto užití příznivější právní úpravy.

[2] Magistrát rozhodnutím ze dne 24. 10. 2012, č. j. ODSČ-142/B-12, námitky žalobce coby řidiče proti jeho bodovým záznamům zamítl podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu"), a záznamy provedené na základě oznámení Policie České republiky a Městské policie Brno potvrdil.

[3] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013, č. j. JMK 137851/2012, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 26. 11. 2015, č. j. 62 A 65/2013 – 37, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění svého rozsudku krajský soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz), na jehož základě dospěl k závěru, že pozdější právní úpravy, je-li pro pachatele příznivější, je namístě užít i v řízení o námitkách brojících proti záznamu 12 bodů. Uvedený závěr dle krajského soudu platí i v případě, že ke změně právní úpravy došlo až po právní moci rozhodnutí o přestupku, ovšem v době, kdy byly řidiči připisovány jednotlivé body až do dovršení 12 bodů, s nimiž je spojen trest spočívající v pozbytí řidičského oprávnění za protiprávní jednání. Došlo-li k částečnému zmírnění postihu za jedno z protiprávních jednání, je nutné ke změně ohodnocení přihlížet i při úvaze, zda došlo k dovršení 12 bodů. Jen tak lze totiž dostát tomu, aby důsledek (trest) spojený s připsáním 12 bodů, kterým je pozbytí řidičského oprávnění, reflektoval aktuální společenský konsensus na potřebné míře sankcionování konkrétních protiprávních jednání a tudíž i okolnost, že „*držení telefonního přístroje při řízení vozidla*" je pokládáno za méně nebezpečné než před 1. 8. 2011.

II.
Obsah kasační stížnosti

[5] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel nerozporoval, že dne 1. 8. 2011 nabyl účinnosti zákon č. 133/2011 Sb., kterým došlo ke změně zákona o silničním provozu. Stejně tak stěžovatel připustil, že přestupek ze dne 14. 2. 2011, který byl předmětem sporu ve správním řízení o námitkách spadal do typového jednání „*držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla*", za něž se do 31. 7. 2011 zaznamenávaly 3 body do registru řidičů, kdy v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. jsou již za takto specifikované jednání do registru řidičů zaznamenávány 2 body. Žalobce však daný přestupek spáchal přede dnem 1. 8. 2011, tedy před nabytím účinnosti zákona č. 133/2011 Sb., přičemž k jeho projednání došlo v blokovém řízení, tedy s právní mocí rozhodnutí ke dni spáchání, tj. ke dni 14. 2. 2011. Body byly žalobci v souladu s § 123b zákona o silničním provozu zaznamenány ke dni uložení pokuty v blokovém řízení, tj. taktéž před 1. 8. 2011. Správní orgán

zaznamenávající body za dané přestupky tedy s ohledem na platnou a účinnou jak hmotněprávní, tak procesní úpravu nemohl jednat jinak.

[7] Krajským soudem zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, se týkalo posouzení skutkově zcela odlišné věci, v níž ke změně zákona došlo v průběhu správního řízení, tedy v mezidobí od spáchání přestupku do doby rozhodnutí správních orgánů o něm (na rozdíl od situace nyní řešené, kdy krajský soud nutí správní orgány zohlednit změnu právní úpravy i po pravomocném ukončení správního řízení). Otázkou, kam až se uplatní zásada použití pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, se rozšířený senát v uvedeném případu vůbec nezabýval.

[8] Krajský soud pak dle stěžovatele zcela nesprávně a nepřezkoumatelně spojuje záznam bodů a „*trest*“ spojený s dosažením 12 bodů (tedy pozbytí řidičského oprávnění postupem dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu), přičemž pozbytí řidičského oprávnění není navazujícím trestem za protiprávní jednání žalobce uvedené v příloze zákona o silničním provozu. Pozbytím řidičského oprávnění je trestáno opakované páchání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a je tedy sankcí „*sui generis*“ za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu.

[9] Pokud by byl přijat názor krajského soudu, *de facto* by to znamenalo provést opravy všech záznamů bodů u všech řidičů v souvislosti s přestupky, u nichž bylo na základě účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. sníženo bodové hodnocení vztahující se na konkrétní skupiny přestupků bez ohledu na to, že byly spáchány, pravomocně o nich rozhodnuto a body za ně zaznamenány před nabytím účinnosti zákona č. 133/2011 Sb. Stěžovatel podotýká, že bodový systém byl zaveden již v roce 2006, přičemž první novelou zákona o silničním provozu, která měnila počty bodů za přestupky určitého druhu, byl zákon č. 133/2011 Sb., účinný od 1. 8. 2011. Otázku zpětného působení zákona, jímž se mění bodové hodnocení ve prospěch řidičů, na případy přestupků, o nichž už bylo pravomocně rozhodnuto a body za ně zaznamenány před takovou změnou, tak stěžovatel označil za zásadní.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.
Vyjádření žalobce

[11] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především uvedl, že se plně ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu, který rovněž považuje za plně přezkoumatelný. Dle žalobce nemá průběžný záznam jednotlivých bodů zaznamenávaných do počtu 12 represivní důsledky, neboť zde chybí jakýkoli z definičních znaků trestu. Represivní důsledek nastává až okamžikem dosažení hranice 12 bodů. K tomuto okamžiku se pak nutně musí vztahovat důsledky zásady vyplývající z čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 40 odst. 6 Listiny

základních práv a svobod (dále jen „Listina“), dle níž se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, ale pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.

[12] V posuzovaném případě byla v době dosažení dvanáctibodové hranice již v platnosti a účinnosti pro žalobce příznivější právní úprava. Navíc žalobce na tuto skutečnost od počátku poukazoval a tuto skutečnost měl správní orgán zohlednit z úřední povinnosti. Nejedná se tedy ze strany žalobce o účelové jednání. Žalobce má naopak za to, že stěžovatel se snaží kasační stížností vyhnout vlastní práci, případná administrativní náročnost však nemůže v žádném případě ovlivnit výsledek právního hodnocení.

[13] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV.
Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřený zaměstnanec s právním vzděláním, které je požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[16] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť rozhodnutí zatížená touto vadou zpravidla nelze, buďto zcela, nebo v části odůvodnění, věcně přezkoumat. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu je zcela přezkoumatelný a nevykazuje vady způsobující nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné a jsou z něj seznatelné úvahy, jimiž se krajský soud řídil. Krajský soud vysvětlil, proč se domnívá, že je v daném případě třeba zohlednit závěry přijaté rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, a následně dospěl k závěru, že správní orgán měl v souladu s tímto usnesením za přestupek spáchaný dne 14. 2. 2011 započítat toliko dva body. Postup a závěry krajského soudu jsou srozumitelné a dostatečně odůvodněné, což ostatně dokazuje i skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu věcně polemizuje.

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení podstaty sporu, která spočívá v otázce, zda má správní orgán vzít v potaz změnu právní úpravy ve prospěch pachatele přestupku poté, co je o přestupku pravomocně rozhodnuto a jsou zaznamenány body za spáchaný přestupek, a to v průběhu řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním

provozu proti provedení záznamu bodů, zejména pak v případech, kdy námitky směřují proti záznamu, jímž bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů.

[18] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud již zabýval v skutkově i právně srovnatelné věci ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016 – 23, publ. pod. č. 3423/2016 Sb. NSS, v němž usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, vyložil tak, že při záznamu bodů do registru řidičů se ústavní princip dle čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, jak byl interpretován v citovaném usnesení rozšířeného senátu, uplatní toliko v těch případech, kdy změna zákona v pachatelův prospěch (snížení počtu bodů zaznamenávaných za dané protiprávní jednání) nastala v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku.

[19] Usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, naopak dle závěrů rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016 – 23, nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách přikazovalo znovu rozhodovat o „*potrestání*“ pachatele přestupku a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením se zákon změnil ve prospěch pachatele. Přezkoumává-li správní orgán v námitkovém řízení dle § 123f zákona o silničním provozu správnost počtu bodů zaznamenaných do registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny), nebo pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny), ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku.

[20] S uvedeným závěrem rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 6 As 60/2016 – 23, se zdejší soud ztotožňuje. Správní soudy se totiž opakovaně vyjádřily k rozsahu otázek, které lze zkoumat v námitkovém řízení, přičemž poukázaly na to, že tento rozsah je poměrně omezený. Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze citovaného zákona obsaženému bodovému hodnocení jednání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44).

[21] Z uvedeného vyplývá, že správní orgán rozhodující o námitkách by musel zasáhnout tehdy, pokud by v průběhu námitkového řízení zjistil, že záznam bodů byl proveden v rozporu s ústavní zásadou dle čl. 40 odst. 6 Listiny za situace, kdy ještě před pravomocným skončením řízení o přestupku byl novelou zákona snížen počet bodů spojených se spácháním přestupku. V žádném případě ovšem nelze dovozovat, že by se ústavní princip dle čl. 40 odst. 6 Listiny měl aplikovat i na věci pravomocně ve správním řízení skončené a nenapadené před správním soudem žalobou. Tento princip je totiž použitelný jen na věci doposud ve správním řízení neskončené, eventuálně sice správním orgánem pravomocně rozhodnuté, o kterých se však následně vede navazující řízení o žalobě před správním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS).

[22] K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudcích ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 117/2016 – 17, ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39, či ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 As 259/2015 – 33, přičemž v rozsudku ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 212/2015 – 81, zdejší soud dále doplnil:

„[45] Soud nepopírá, že rozhodnutím rozšířeného senátu byla otevřena možnost aplikace trestních zásad, které se projevují v řízení o přestupku, i na řízení o záznamu bodů do registru řidičů. Pozbytím řidičského oprávnění je slovy rozšířeného senátu „trestáno opakované páchání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a tedy sankcí sui generis za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě“ *(usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 6 As 114/2014, bod 41). Nejedná-li se o trest za původní přestupek, tím méně pak přichází do úvahy ve vztahu k tomuto již pravomocně uzavřenému přestupku aplikace pravé retroaktivity ve prospěch pachatele.*

[46] Se stěžovatelkou lze proto souhlasit pouze v tom smyslu, že i rozhodnutí o dosažení 12 bodů je sankcí sui generis (vedlejším trestem), a i na tuto sankci je čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod aplikovatelný. Nikoliv však ve vztahu k oněm původním již pravomocně uloženým trestům, ale právě a jen ve vztahu k sankci za speciální recidivu. Pokud by tedy v průběhu námitkového řízení zákonodárce zvýšil hranici pro odnětí řidičského průkazu např. na 14 bodů, musel by správní orgán, případně krajský soud (pokud by ke změně došlo v průběhu soudního řízení), aplikovat pro stěžovatelku při ukládání sankce za speciální recidivu onu příznivější úpravu. Tak tomu však v projednávané věci nebylo.

[47] Úprava celkového počtu bodů mající za následek odebrání řidičského průkazu se žádným způsobem nezměnila. Úprava pro přestupce příznivější se týkala bodového hodnocení jednotlivých přestupků a vstoupila v účinnost až poté, co bylo o přestupcích stěžovatelky pravomocně rozhodnuto. Ani v jednom případě nerozhodoval o přestupku správní soud. Všechny tři přestupky byly projednány v blokovém řízení. Ústavní princip čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod je ve vztahu k jednotlivým přestupkům aplikovatelný jen na věci doposud ve správním řízení neskončené, eventuálně sice správním orgánem pravomocně rozhodnuté, o kterých se však následně vede navazující řízení o žalobě před správním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 5 As 104/2013, body 46-51).

[48] Změna právní úpravy ve prospěch pachatele přestupku není důvodem pro podání mimořádného opravného prostředku (ať již ve správním řízení, nebo formou kasační stížnosti - viz body 52 a 53 tamtéž). Jasně to říká již usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 6 As 114/2014: změna zákona ve prospěch pachatele přestupku musí být ‚v běžících, resp. dobíhajících řízeních vzata v potaz; není však důvodem pro podání mimořádných opravných prostředků proti pravomocným správním rozhodnutím o deliktech‘ *(bod 44). Pokud není změna zákona ve prospěch pachatele důvodem pro podání mimořádného opravného prostředku ve věci pravomocně skončené, nemůže být tato změna zohledněna ani v námitkovém řízení podle § 123f zákona o silničním provozu. Námitkové řízení totiž není nějakým řádným přezkumným řízením v doposud pravomocně neskončeném řízení o přestupku. V řízení o námitkách správní orgán znovu* ‚nerozhoduje‘ *o záznamu bodů vztahujícím se k jednotlivým přestupkům.*“

pokračování

[23] Za situace, kdy se skutkový ani právní stav nyní posuzované věci v rozhodných okolnostech podstatně neliší, nemá Nejvyšší správní soud důvod revidovat právní závěry vyjádřené v citovaných rozsudcích, na které v podrobnostech dále odkazuje.

[24] V nyní posuzovaném případě (na rozdíl od věci sp. zn. 6 As 114/2014 řešené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu) se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla dne 14. 2. 2011 [§ 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011]. O přestupku bylo rozhodnuto záhy po jeho spáchání, neboť byl projednán v blokovém řízení. Výsledkem blokového řízení je přitom individuální správní akt autoritativně zasahující do práv osoby obviněné z přestupku, proti němuž se nelze odvolat (§ 84 odst. 2 zákona o přestupcích) a není proti němu přípustná ani správní žaloba (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 – 46, publ. pod č. 505/2005 Sb. NSS, či ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 As 30/2007 – 53, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 7 As 100/2010 – 65, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS). Blokové řízení o daném přestupku skončilo ještě téhož dne 14. 2. 2011. Na základě rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dne 14. 2. 2011 proto došlo v souladu s tehdy účinnými právními předpisy k zápisu tří bodů do registru řidičů (§ 123b odst. 1 zákona o silničním provozu). Relevantní část zákona č. 133/2011 Sb., kterým zákonodárce snížil bodové hodnocení daného protiprávního jednání ze tří bodů na dva, nabyla účinnosti až 1. 8. 2011, tedy víc než pět měsíců po skončení správního (blokového) řízení, a nikoliv v průběhu správního řízení jako ve zmiňované kauze řešené rozšířeným senátem ve věci sp. zn. 6 As 114/2014. V době nabytí účinnosti pro pachatele příznivější právní úpravy (1. 8. 2011) tedy v nyní posuzované věci nebylo vedeno žádné neskončené řízení o vině ani trestu za daný přestupek, v němž by byl prostor pro zohlednění zásady retroaktivity ve prospěch pachatele.

[25] Z výše uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že krajský soud neposoudil věc správně, pokud na základě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 – 55, dovodil povinnost správních orgánů vzít v potaz změnu právní úpravy ve prospěch pachatele přestupku, ke které došlo poté, co bylo o přestupku pravomocně rozhodnuto, aniž by bylo současně vedeno jakékoliv navazující řízení o vině a trestu za daný přestupek.

V.
Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Krajský soud v Brně vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 31. července 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu